

İHTİDA ÖYKÜLERİ - II

Doğruya Doğru

HAZIRLAYAN:

METİN KARABAŞOĞLU

© İz Yayıncılık Limited Şirketi, 2018

Sertifika no: 17313

İZ YAYINCILIK:

(*karakalem kitaplığı*)

düşünce dizisi:

ISBN: 978-605-326-

2. baskı; İstanbul, 2018

Litros Yolu, Fatih Sanayi Sitesi 12/280, Topkapı-İstanbul

telefon: (212) 5207210 • faks: (212) 5115791

www.iz.com.tr • bilgi@iz.com.tr

kapak: Hamdi Akyol

Basıldığı yer: Alemdar Ofset Matbaacılık Davutpaşa Caddesi
Besler İş Merkezi No: 20/29 Topkapı/İstanbul (Sertifika no: 22953)

HAZIRLAYAN:
METİN KARABAŞOĞLU

Doğruya Doğru

İHTİDA ÖYKÜLERİ - II

METİN KARABAŞOĞLU, 1964 yılında İzmir'in Tire ilçesinde doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini burada gördükten sonra İÜ Siyasal Bilgiler Fakültesini bitirdi. Okul yıllarında yazmaya başladığı *Köprü* dergisinin bir süre yayın yönetmenliğini de yaptı. İz Yayıncılık'ın kuruluşunda yaklaşık 5 yıl editörlüğünü üstlendi. Muhtelif yayınevlerinde yayın yönetiminde bulundu. Muhtelif radyo ve TV'lerde programlar yaptı. Karakalem Yayınlarını kurdu, *Karakalem* dergisinin yayın yönetmenliğini yürüttü, Karakalem Seminerlerini başlattı. Çok sayıda kitabın tercüme, edisyon ve redaksiyonunda imzası olduğu gibi, bir dizi ismin yayın dünyasına kazandırılmasına da katkıda bulundu. Evli ve 3 çocuk babasıdır.

bilgi ve iletişim için:

website: www.karakalem.net

e-mail: metinkarabasoglu@yahoo.com

twitter: <https://twitter.com/mkarabasoglu>

facebook: <https://www.facebook.com/MetinKarabasoglu1>

Yayınlanmış Eserleri:

- *Kur'an Okumaları* (5 kitap) • *Hadis Okumaları* (2 kitap) • *Risale Okumaları* (5 kitap) • *Peygamberin Bir Günü* • *Sizin Yıldızımız Kim?* • *Peygamberin Kardeşleri* • *Küçük Şeyler* • *Oyuncak Tamirhanesi* • *Said'leri Ararken* • *Tehlikeli Denemeler* • *Gece Yürüyüşü* • *Düşünceler* • *Gölgeler ve Işıklar* • *Bilimin Öteki Yüzü* (S. Demirci ve Y. Mermer ile birlikte) • *Melekleri Ürkütmeden* • *Camide Dans Var* • *Ruh Bakımı* • *Kertenkele Çukuru* • *Mucize Avcısı* • *Geldim, Gördüm, Sordum* (ilk baskılar: *O'na Doğru başlığıyla*)

İçindekiler

Sunuş.....7

Birinci Bölüm: Doğrular doğru sunulduğunda

Özgürlüğe açılan kapı: <i>Kerime Slack Razi</i>	13
Bir annenin zor seçimi: <i>Âmine es-Silmî</i>	22
Gregor'un Abdülazîme yolculuğu: <i>Gregor (Abdülazîm) Shepherd</i>	33
Namazla gelen hidayet: <i>Tahire Yezid</i>	45
Rahmet yüklü bir öykü: <i>Geoffrey (Abdurrahim) Wakenan</i>	50
Kur'an'ın ve arkadaşlığın getirdiği: <i>Ray Liggins</i>	53
O gecedен beri: <i>Susannah Abu Suva</i>	55
Bir ölümle gelen anlam arayışı: <i>Leyla Raffin</i>	59
Cennete yolculuk gibi...: <i>Tai Fu</i>	66
Tesettürle gelen: <i>Tena</i>	69

İkinci Bölüm: İslis içinde tevhidi arayanlar

"Ey İsa! Ben Müslüman oluyorum": <i>Muhammed İbrahim</i>	73
Fatihâyla başlayan: <i>Fuad Haddad</i>	78
İslâm'a uzanan bir yol: <i>(Christina) Huda Dodge</i>	83
Doğruya doğru, zor bir yolculuk: <i>Hüda Hattab</i>	96

Nice yollardan sonra: <i>Dani</i>	102
Yap-boz'un bütün parçaları: <i>Afrâ el-Şeybanî</i>	105
Yıllar süren bir arayış: <i>Nuh Ha Mim Keller</i>	111

Üçüncü Bölüm: *Kur'an'ın gölgesinde*

Üst raftaki o kitap: <i>Âişe Hassan</i>	131
"Asla Müslüman olmam" derken...: <i>Fâtıma Liebenberg</i>	134
Bakara ve sonrası: <i>Hanan Abdullatif</i>	137
Kur'an'ın aydınlığında: <i>David Praderelli</i>	142
Uzaklarda: <i>Laure</i>	144
Orada kimse var mı?: <i>Hasan Morrison</i>	154

Dördüncü Bölüm: *Yuvaya dönüş gibi*

Bir gezginin İslâm'a yolculuğu: <i>Paul O. Bartlett</i>	161
Neye niyet, neye kısmet!: <i>Şerife Carlo</i>	173
Asla geriye bakmadan: <i>Safiye Johnson</i>	177
İnternetle gelen: <i>Şakire Graham</i>	182

Sunuş

KURÂN'IN DAHA İLK SAYFASINI açtığımızda, Fâtiha'yla birlikte, Bakara'nın ilk âyetleri bizi karşılar. Bu ilk âyetlerde, yol gösterme, hidayet, kılavuzluk anlamlarına gelen '*hüden*' kelimesi ile, iki kez karşılaşırız. İlkinde müttakilere, ikincide ise Rabb-ı Rahîm'e atıfla... Bu iki '*hüden*' arasındaki nüansı, dikkatli bir Kur'ân talebesi olarak Bediüzzaman Said Nursî, *İşârâtü'l-İ'caz* tefsirinde şöyle açıklar: Birinci *hüden* 'ihtida', ikinci *hüden* 'hidayet' mânâsındadır. Yani, kul ihtida eder, hidayete doğru yürür, hidayete kavuşmayı irade eder; Allah da hidayet verir. Kısacası, ihtida kuldandır, hidayet Allah'tandır.

İnternette derlediğimiz yüzlerce 'İslâm'a dönüş' öyküsünü bir dizi halinde kitaplaştırma niyetiyle yola koyduğumuzda, bu öyküleri 'ihtida öyküleri' başlığı altında toplamamız, işte bu ince ayırmadan kaynaklanıyordu.

Ancak, 'hidayet' kelimesinin Türkçe'deki yaygın, yerleşik, hatta kimi zaman aşındırıcı kullanımına karşılık, 'ihtida' pek bilinen bir kelime değildi. Bu kelimeyi bir kitabın kapağına çı-

kartmak, yayıncılık açısından bir zorluğa işaret ediyordu. Bu zorluğu göze aldık; ve ilgili öykülerdeki ‘hidayete yürüme’ boyutunu özellikle vurgulamak üzere ‘ihtida öyküleri’ başlığını tercih ettik.

Başlığa çıkardığımız diğer kelime ise, ‘*Yollarda*’ idi. Çünkü, ihtida öyküleri gösteriyordu ki, hidayet Allah’tan olmakla birlikte, kulların o hidayete doğru yürüdüğü tek bir yol yoktur. Bilakis, ilerleyen sayfalarda bir muhtedi kardeşimizin belirttiği gibi, “Bir açıdan bakıldığında, İslâm’a geri dönen herkesin yolu birdir, ama bir başka açıdan, kendi şahsî seyahatlerini yapan fertler sayısınca ihtida yolu vardır.” İşte, *Yollarda* başlığı, Rab-bimize kavuşturan yolların çokluğuna ve çeşitliliğine dikkat çekme kasdıyla düşünülmüştü.

Böyle bir açıklamayı zorunlu buluyoruz. Zira, bu dizi için sansasyonel isimler bulmak pekâlâ mümkünken, bunu yapmadık. Dolayısıyla, ilk kitabımızın yayınından bugüne, ‘neden böyle müphem, kapalı bir başlığı seçtiğimiz’ kabilinden serzenişlerle karşılaştık.

Evet ‘hidayet’ demedik, ‘ihtida’ boyutunu gizliyordu. ‘İslâm’a koşanlar’ demedik, çünkü bu süreç ekseriya ‘koşarak’ değil, ağır-aksak, inişli-çıkışlı, uzun zaman alan zor bir yürüyüşle gerçekleşiyordu...

Buna mukabil, sözkonusu ‘kapalılık’ serzenişinin elbette haklı bir tarafı vardı. O yüzden, dizimiz için ‘ihtida öyküleri’ tercihini korumaya, başlığımızı ise *Yollarda: İslâm’ı seçenlerin öyküsü* diye biraz daha ‘açık’ hale getirmeye karar verdik. Umarız isabet etmişizdir.*

“İhtida Öyküleri” dizimizin uzun bir fasiladan sonra yayınlanan bu ikinci kitabı, birinciye göre bazı farklılıklar barındırıyor. İlerleyen sayfalarda, bu farklılıklar kendilerini kolaylıkla ifşa edeceklerdir.

* Kitabımızın yeni baskısında ise, dizinin bu ikinci kitabı için *Doğruya Doğru* başlığını tercih etmiş bulunuyoruz—Haz.

Dizinin, bu yeni haliyle, daha fazla istifade edilir durumda olacağını umuyoruz.

Bu arada, dizimizin birinci ve ikinci kitabının yayın aralığındaki o uzun mesafenin, üçüncü kitabımız için, biiznillah, sözkonusu olmayacağını belirtelim.

Çok yakında, ‘üçüncü kitap’ta görüşme dileğiyle...

METİN KARABAŞOĞLU

İstanbul, 1 Mart 2004

Birinci Bölüm

*Doğrular
doğru sunulduğunda*

zgürlüğe açılan kapı

KERİME SLACK RAZİ*

*“İslâm’a dair araştırmamı başlatan unsur,
değişik Müslümanlarla tanışma şansım oldu.
Onların iç huzuru beni çok etkiledi.”*

1991 YILINDA 20 EYLÜL GÜNÜ kelime-i şehadet getirdim. Bundan beş yıl önce günün birinde İslâm’ı benimseyeceğim bana söylenseydi, asla inanmazdım. Şimdi ise, geçmişe baktığımda, Allah’ın bana son derece derinden ama tutarlı bir biçimde yol gösterdiğini, bütün hayatımı İslâm’a hazırlık halinde geçirdiğimi görüyorum.

Beni İslâm’a getiren bütün faktörleri özetlemek zor; çünkü bu, üç yıl süren bir yolculukla, bir süreç içerisinde gerçekleşti. Bu üç yıl hem coşku ve huzur verici, hem de yorucuydu. Kendime ve dünyaya dair algılarım muazzam derecede değişti. Bazı inançlar geçerlilik kazandı, başka bazıları paramparça oldu. Zaman zaman kendimi kaybedeceğimden korktum; başka bazı zamanlar, bu yolun alınyazım olduğunu ve sonunda İslâm’ı benimseyeceğimi hissettim. Bu üç yıl boyunca, İslâm’ın birçok vechesi ilgimi çekti. Çalışmalarım, adım adım, beni imanımı

* 1991’de, üniversite eğitimi sonrasında yirmialtı yaşında ihtida etti. ABD’li.

ilan edip kelime-i şahadet getireceğim güne doğru sevketti.

İslâm'a girmezden önce, ilk olarak, hayatımı manen yetersiz görmeye, hayatımda daha fazla manevî tatmin bulma özlemi hissetmeye başladım. Buna ihtiyaç hissediyordum ama, hiçbir şey bana kabul edilebilir veya erişilebilir gözükmemişti. Esas olarak bir seküler hümanist olarak yetiştirilmiştim. Hayatta manevî değerlerin önemi vurgulanmıştı, ama bu herhangi bir ruhanî veya ilâhî varlığa atıfta bulunulmaksızın yapılmıştı. Ülkemizin hâkim dini olarak Hıristiyanlık sırtına olabildiğince çok cürüm yüklenmiş bir insan gibi görünmekteydi bana. Başka herhangi bir dine ise gerçekten aşına değildim.

Manevî boşluğumu hissederek bir manevî arayışa giriştiğimi ve değişik dinleri derinlemesine incelediğimi söyleyebilmek isterdim; ama durum bu değildi. Olabildiğince rahat bir hayatım vardı. Birbirini seven ve birbirine destek olan bir aileden geliyordum. Beni destekleyen, hepsi de ilgi çekici birçok arkadaşım vardı. Üniversite çalışmalarımın adamakıllı hoşlanıyordum ve derslerimde başarılıydım. Bu bakımdan, İslâm'a dair araştırmamı başlatan unsur manevî arayış değil, değişik Müslümanlarla tanışma şansım oldu.

Şerif, ilgimi çeken ilk Müslümanlardan biriydi. Kendisi, yeni girmiş olduğum 'affirmative action' faaliyetine yönelik bir eğitim programında çalışan yaşlıca bir adamdı. İşinden pek birşey kazandığı söylenemezdi. Lâkin, öğrencilere birşeyler öğretmekten aldığı hazzın herşeye bedel olduğunu söylerdi. Yumuşak bir edayla ve samimi bir biçimde konuşurdu. Beni, sözlerinden ziyade, hali cezbetti. "Umarım, onun yaşına eriştiğimde ben de onun kadar huzurlu bir ruh hali taşıyım" diye düşünür oldum. Bu, 1987'de idi.

Daha fazla Müslümanla karşılaştıkça, onların bu iç huzurunun yanısıra, inançlarının gücü de beni ziyadesiyle etkiledi.

* Bir işe başvurduklarında cinsiyetleri veya ırkları yüzünden ekseriya haksız bir davranışla karşılaşan kimselere imkân tanıma konusundaki ilke veya uygulama.

Bu asil ruhlar, İslâm hakkında evvelce edindiğim şiddet yüklü, cinsiyet ayrımcısı imajla tam bir tezat teşkil ediyorlardı.

Sonra, erkek kardeşimin Müslüman arkadaşı olan İmran'la karşılaştım ve kısa bir süre sonra onun tam da evlenmeyi istediğim tipte bir insan olduğunun farkına vardım. Zeki, samimi, bağımsız ve kendisiyle barışık biriydi. İkimiz de evlilik potansiyelinin mevcudiyeti konusunda fikir birliğine vardığımızda, İslâm'la ilgili ciddi incelemelerime başlamış oldum. Doğrusu, başlangıçta Müslüman olmaya hiç niyetim yoktu; sadece onun dinini anlama arzusu içindeydim, çünkü kendisi çocuklarını Müslüman olarak yetiştirmek isteyeceğini açık açık söylemişti. Cevabım şuydu: “Eğer onlar senin gibi samimi, huzurlu ve nazik birer insan olacaklarsa, bunda bir problem yok. Fakat, kendimi öncelikle İslâm'ı daha iyi anlama yükümlülüğü altında hissediyorum.”

Geçmişe baktığımda, bu huzurlu ruhların kendi iç huzurumun olmayışından dolayı beni cezbettiklerini fark ediyorum. İçimde akademik başarının ve beşerî ilişkilerin doyurmaya yetmediği bir boşluk vardı. Bununla birlikte, bu noktada İslâm'ı kendim için biçilmiş gömlek gibi görür durumda değildim. İslâm'ı daha ziyade entelektüel bir amaçla gözlemliyordum. Ki, bu algılama biçimi kontrollü, akademik hayat tarzımla uyum içindeydi.

Kendimi bir feminist olarak tanımladığımdan, İslâm'a dair ilk okumalarım, ‘İslâm'da kadın’ konusu etrafında dönüyordu. İslâm'ın kadını ezdiğini düşünüyordum. Üniversitede aldığım kadın araştırmaları konulu derslerde, Müslüman kadınların evlerinden dışarı çıkmalarına izin verilmediğini ve başarılarını örtmeye zorlandıklarını öğrenmiştim. Dolayısıyla, tesettürü kişinin kendi kişiliğine olan saygısının ve kendisine verdiği değer bir ifadesi olarak görmek yerine, erkekler tarafından dayatılan bir baskı unsuru olarak görüyordum. Ne var ki, İslâm'a dair okumalarım esnasında keşfettiğim şey beni şaşırt-

tı. İslâm yalnızca kadınları ezmemekle kalmıyor; tam aksine, bizim bu ülkede ancak bu yüzyılda edindiğimiz hakları daha yedinci yüzyılda vererek, gerçekte kadınları özgürleştiriyordu: kocasından ayrı olarak kendine ait mal ve servet edinme hakkı, evlilikten sonra kendi soy ismini koruma hakkı, oy verme hakkı, boşanma hakkı...

Bu gerçeği kavrar duruma gelmem kolay olmadı. Yolun her adımında bu gerçeğe karşı direndim. Ama her defasında, sorularımın cevapları vardı. “İslâm’da çok kadınla evlilik niye var?” Ona, ancak kocaları dördüne de eşit biçimde muamele edebilirse izin verilmiş, aksi halde çok kadınla evlilik tasvip edilmemişti. Üstelik, kadınların erkeklerden daha fazla olduğu bir zamanda, özellikle savaş zamanlarında, dolayısıyla bazı kadınların bir evlilik ilişkisinden ve çocuk edinme imkânından mahrum kaldıkları zamanlar için buna izin verilmişti. Daha da ötesi, kadın bir çocuk sahibi olmasını destekleyecek meşru bir hak sahibi olduğundan, bu durum, bizim toplumumuzdaki olabildiğine yaygın metres ilişkisine göre, çok üstün bir noktaydı. Çok-eshlilikle ilgili sorum, İslâm’da toplum içindeki bireyler olarak kadınlara bütün hakların verildiğini en sonunda bana isbat eden, ve cevaplarını bulduğum sorulardan yalnızca biriydi.

Bununla birlikte, bu keşifler bütün korkularımı yatıştırmadı. Ertesi sene yoğun bir duygusal keşmekeş yaşadım. 1989 baharında Latin Amerikan Araştırmaları bölümündeki yüksek lisans derslerini bitirip bir seneliğine öğretmenlik yapmaya karar verdim. Bu, İslâm’ı incelemek üzere bir sürü zaman harcamaya imkânı sağladı. İslam hakkında okuyor olduğum birçok şey benim için anlam taşıyordu. Bununla birlikte, dünyayı algılayış biçimime denk düşüyor değillerdi. Dini hep koltuk değneği gibi, bir yardımcı unsur olarak algılamıştım. O hakikatin ta kendisi olabilir miydi ki? Dünya üzerindeki birçok zulmün ve savaşın sebebi dinler değil miydi? O halde dünyanın en büyük

dinlerinden birine mensup bir erkekle evlenmeyi nasıl düşünebiliyordum?

Bu sorgulama içerisinde, her hafta televizyon veya gazete haberlerinde rastladığım, Müslüman kadınların nasıl ezildiğine ve eziyet gördüğüne dair taze bir öyküyle sarsıldım. Benim gibi bir feminist, böyle bir toplum içerisinde gerçekten evlenmeyi düşünebilir miydi? Kaşlar çatıldı. İnsanlar endişeli ses tonlarıyla arkamdan beni konuşur oldular. Yirmidört yıllık güvenli dünyam, üç-beş ay içinde tepetaklak oluverdi. Artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmediğimi hissettim. Ya siyah veya beyaz olan şeylerin hepsi şimdi griydi.

O güne kadar sahip olduğum düşünce ve kanaatler elimden kayıp gidiyordu ve onları koruma arzumu İmran'la evlenme arzumdan daha ağır basıyordu. Şu dakikada İslâm'la ilgili çalışmalarımın vazgeçebilir; hemencecik geri dönüp kendimi feminist ve sosyalist arkadaş çevreme ve de ailemin sevecen kollarına atabiliyordum. Ama beni asla terketmemiş olan şu insanlar, etkileriyle, bir türlü aklımdan çıkmıyorlardı. Bu halet-i ruhiye içinde kendimi hep başkalarının gözleriyle yargıladım, sonra insanlar ne söylerler ve ne düşünürler diye merak edip durdum. Böylece, kendimi insanlardan soyutladım. Yalnızca ailemle ve beni yargılamayacaklarından emin olduğum arkadaşlarımla konuştum. Ve, okudum.

Bu, artık İslâm'a dair salt entellektüel bir araştırma değildi. Bu, kendi kimliğime dair bir mücadele idi. Bu vakte kadar çok başarılı dönem ödevleri hazırlamıştım. Bir tez için nasıl araştırma yapılacağını ve tezin nasıl destekleneceğini biliyordum. Fakat, karakterim hiçbir zaman işi oluruna bırakıcı olmamıştır. Eskiden sırf başkalarını memnun etmek için birşeyler yazmış olduğumu anladım. Şimdi araştırmamı kendi ruhum için yapıyordum. Tedirgin edici birşeydi bu. Arkadaşlarımla ve ailemin beni sevdiğini biliyordum; ama sorularımın cevabını bana onlar veremezlerdi. Artık onların desteğine dayanmak istemi-

yordum. İmran ise sorularıma cevap vermek üzere hep oradaydı. İmran'ın sabrına ve sonunda herşeyin en hayırlısına varıp dayanacağına inanıyor olmasına hayrandım. Bununla birlikte, bir erkeğin pekâlâ altından kalkabileceği, ama benim altından kalkamadığım kendi korkumdan dolayı İmran'ın üzerine böylesine ağır biçimde yaslanmayı da istemedim. Hiçbir şeyim, ve yaslanıp dayanacak hiç kimsem olmadığını hissettim. Tek başına, korku içinde ve kendisi hakkında şüpheyle dolu bir vaziyette, okumaya devam ettim.

İslâm'da kadın hakkındaki merakımı tatmin edip ortaya çıkan sonuçlar karşısında şaşkınlığa düştükten sonra, Hz. Muhammed'in hayatına dair eserleri okumaya ve de Kur'an'ı okumaya başladım. Hz. Muhammed'in (a.s.m.) hayatı hakkında birşeyler okudukça, onun salt istisnâî bir lider olduğu şeklindeki önceki inancımı sorgulamaya başladım. Onun kendisine vahiy gelmesinden önceki hayatında sergilediği dürüstlük, nezaketi, bilgeliği, içinde bulunduğu zaman kadar gelecekle de ilgili görüşleri; bütün bunlar, beni evvelki önermemi sorgulamaya mecbur bıraktı. Onun musibet anlarındaki direnci, ve daha sonra, kazandığı muhteşem başarı esnasında sergilediği tevazu insanın doğasın[a dair kanaatlerimi] yalanlıyor gibiydi. Başarısının zirvesindeyken, yani muazzam bir servetin keyfini çıkarabileceği bir zamandayken dahi, İslâm dairesi içindeki en fakir sahabiden daha fazlasına sahip olmayı reddetmişti.

Bu esnada, yavaş yavaş, Kur'an'a daha da derinlemesine dalmaya başlamıştım. Kendi kendime, "Bir insan böylesine ince likli ve bu derece uzağı gören bir kitap yazmayı becerebilir mi ki?" diye sordum. Daha da ötesi, Kur'an'da bizatihî Peygambere yol gösteren kısımlar kadar, onu uyaran, hatta azarlayan kısımlar vardı. "Bu kitap Peygamberin kendi sözü olsa, Peygamber kendi kendini niye azarlasın ki?" diye merak ettim.

Kur'an sayesinde yolumu yavaş yavaş netleştirdikçe, entelektüel faaliyetlerim giderek azaldı, ve gitgide artan bir biçim-

de, kendimi kişisel bir mücadelenin içinde hissettim. Her sözü reddeder olduğum, her sözde suçlayacak bir yol bulduğum, hiçbir sözün doğru olmasına izin vermediğim günler oldu. Fakat, bunun ardından, doğrudan doğruya bana konuşan bir cümleyle karşılaştım. Bu hadise bir sürü içsel karmaşa ve şüphe içerisinde boğuştuğum bir zamanda gerçekleşti. İkinci sürenin sonuna doğru bazı âyetler okumuştum: “Allah hiç kimseye taşıyamayacağı yük yüklemez” (2:286). Bu âyeti okuduğumda, henüz Allah’a iman ettiğimi açıklamış bir durumda olmadığım halde, kalbimden bir yük kalkmış gibiydi.

İslâm’ı araştırmaya devam ettiğim zaman zarfında, içimdeki birçok korku gene de içimde kaldı. Müslüman olursam, acaba aileme gene de yakın olur muydum? Yoksa kocamın bas-kısına mı maruz kalırdım? Hâlâ ‘açık fikirli’ olur muydum?

O güne kadar seküler hümanizmin hayata dair en açık fikirli yaklaşım olduğuna inanırdım. Yavaş yavaş seküler hümanizmin, en az İslâm kadar, bir ideoloji, bir dogma olduğunu derketmeye başladım. Herkesin kendi ideolojisine sahip olduğunu ve benim de bilinçli bir şekilde kendiminkini seçmem gerektiğini anladım. Bugüne kadar kendi aklıma güvenip kendi kararlarımı vermiş olduğumu—dolayısıyla, ‘açık fikirli,’ ‘ilerlemeci’ arkadaşlarımla olumsuz tepkilerinin aklıma çelme takmasına müsaade etmemem gerektiğini—farkettim. Böylece, entellektüel açıdan hayatımdaki başka herhangi bir zamandan daha özgür hale geldiğimi hissettim.

İki buçuk yıl sonra, Kur’ân’ı bitirmiş, onun tabiat tasvirlerine hayran kalmış ve sık sık Kur’ân âyetlerinin içerdiği hikmetle sükun ve emniyet bulmuş bir haldeydim. Hz. Muhammed’in (a.s.m.) olağanüstü hayatına dair bilgiler edinmiştim. İslâm’ın kadınları ve erkekleri farklı ama eşit insanlar olarak anladığını idrak ederek mutmain olmuşum; ve İslâm’ın kişiyi ancak takvasına göre yargılayarak, sadece kadınlara ve erkeklere değil, aynı zamanda bütün ırklara ve sosyal sınıflara gerçek eşitli-

ği verdiğini keşfetmişim. Ve kendime, kendi kararlarımaya dair güven kazanmışım.

İşte o zaman, nihaî, can alıcı soruya geldim: Bir ve Tek olan bir Allah'a inanıyor muyum?

Müslüman olmanın esasî buydu. İslâm'ın kurallarına ve tarih sahnesinde ortaya çıkışına dair merakımı tatmin ettikten sonra nihayet bu kritik soruya, Müslüman olmanın özüne gelmişim. İşe tersinden başlamış gibiydim: Önce detaylarla uğraşmış, manevî soruya en sonunda gelmişim. İşin nihayetinde manevî soruyla meşgul olabilmemden önce bir sürü teknik meseleye dalıp işin akademik tarafında tatmin bulmak zorunda kalmışım.

Ben... Ben kalbime daha büyük bir varlığa imanı yerleştirebilir miydim? Hayata yönelik seküler hümanist yaklaşımımı terkedebilir miydim?

İki kere, şehadet getirmeye karar verdim ve ikisinde de ertesi gün fikrimi değiştirdim. Ve bir öğle sonrası, Müslümanların yaptığını sık sık gördüğüm şekilde diz çöktüm, başımı yere dayadım, ve Allah'tan bana yol göstermesini istedim. Bu secde pozisyonunda müthiş bir huzur hissettim. Belki de o an kalben bir Müslümandım, ama ayağa kalktığımda aklım resmen şehadet getirmeye henüz hazır değildi.

Yaşadığım bu secde anından sonra birkaç hafta daha geçti. Yeni işime başladım: lise öğretmenliği. Günler çok hızlı bir şekilde geçmeye başladı, bir öğretim telaşı, disiplin, okunacak imtihan kağıtları... Günlerim bu derece hızlı geçmeye başlayınca, bu dünyadan Allah'a olan imanımı ilan etmeden geçip gitmek istemediğim gerçeği kafama dank etti. Entellektüel açıdan, Hz. Muhammed'in (a.s.m.) hayatında ve de Kur'an'da sunulan delilleri inkâr etmenin olabildiğine zor olduğunu kavramışım. Ve şu dakikada kalbim de İslâm'a hazırды.

Hayatımı kalbin zihinle, eylemin düşünceyle, aklın hisle uyum içinde olduğu bir hakikate ulaşma özlemiyle geçirmiş-

tim. İslâm'da işte bu realiteyi buldum. Bu realiteyle birlikte gerçek özgüvene ve gerçek entellektüel özgürlüğe kavuştum.

Birkaç gün sonra şehadet getirdim. Allah'ı tanıyıp kabul etmekle, ruhun ve aklın özgürlüğüne açılan kapıyı bulmuştum.

